

ново измерение, той започва да се измерва по нов начин с предметите. Човекът започва да се оприличава и измерва с машината. Нов символ на човека, машината, от своя страна твори ново усещане за естетично, задава нова посока на художествения израз. Нов аспект в естетичното, машинно-конкретното внушава нов поглед към нагледното, отнема символния му характер и ни предлага да го оценим естетически в неговата баналност, да помислим вещта като естетически факт, без да ѝ *придаваме* (допълнителен) естетически смисъл, да я схванем като красива и изразителна такава, каквато я познаваме в ежедневието си. Да я преназовем. Да помислим колко изразителни са машинните сглобки и да ги наречем „стави“. Да възприемем грубата плетка на чергата като художествен факт.

Постмодерният човек вече не изразява себе си в предмети, а разказва за себе си чрез тях. Човекът разказва за себе си чрез папмашини, трансмисии и каиши. Човекът разказва за себе си с пластиката на битовите реалии, той не е *във*, а *заедно с* вещите, с които живее. Човекът е *с* простора на слюденото море, *с* безкрайната шир на златните класове, *с* песента на сините, разкривени устни, *с* увисналите мустаци, *със* синята блуза и нахлупения каскет. Романтиката му е в саждите и кошовите със сгур, в табелата, зацапана със синьо, в сметалото и грубата черга, в долапа с двете риби. Поезията лъха от сламения одър, от влажните стени, от възглицата и бетонните блокове, от вентилите за прясната пара. Човекът вече разказва за себе си по нов начин.

III.

С усет към новата пластика на текстурното изображение поетът художник Вапцаров започва да търси и нова пластика на езика. Текстурата на изображението и предметът като частно явление на тази текстурност се видоизменят посредством нови художествени похвати: *обемното центрирано присъствие на предмета, изразността на фрагмента, детайла, контура*. Тези похвати на изобразяване са механизмите, чрез които се постига *осезателно материална плътност*.

Цялостното, обемно присъствие на вещта, максималното ѝ приближаване и превръщането ѝ в естетическа основа на разказа е, както отбелязахме, един от похватите на постигане на конкретно осезаема материална текстура:

*Да кажем, сега ми окачат
въжетото...¹*

(„Вяра“)